

Patricia Perquin

Belevenissen op de Amsterdamse Wallen

Sommige van de in deze bundel opgenomen verhalen en columns werden eerder gepubliceerd in onder meer het Parool, het Algemeen Dagblad, De Libelle en de Santé.

© Valérie Lempereur, 2022

Omslagontwerp: Den Doelder Design

ISBN 978-94-6266-638-2

ISBN 978-94-9185-203-9 (boek)

NUR 320

www.valerielempereur.com

www.vlpublishing.nl

Instagram: Valerielempereur1

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Welkom op de Wallen schat. Wen er maar aan’

Diep in de schulden besloot ‘Patricia’ de prostitutie in te gaan. Vierenhalf jaar later wil ze stoppen. Van binnenuit beschrijft ze hoe het er op de Wallen aan toegaat.

“Kijk die snol daar achter dat raam staan,” hoorde ik een slungelige jongeman van een jaar of achttien tegen één van zijn vrienden zeggen toen ze voorbij mijn raam liepen. “Zal ik je effe platneuken voor twintig euries?” Zijn vrienden bekeken me lachend van top tot teen.

De woorden misten hun uitwerking niet: vuurrood werd ik. Ik wist niets beters te doen dan me vliegensvlug om te draaien, met mijn rug naar de straat, zodat de andere voorbijgangers niet konden zien hoe ik door die vernederende opmerking van dat pubertje en de minachtende blikken van zijn vrienden tot in mijn hart was geraakt.

Voordat ik met dit werk begon, had ik me natuurlijk wel gerealiseerd dat ik in mijn nieuwe hoedanigheid als prostituee niet al te veel moest voorstellen over hoe de buitenwereld daartegenaan keek. Maar dat je je op je eerste werkdag meteen zo vernederd zou kunnen voelen – dat had ik me met de beste wil van de wereld niet kunnen voorstellen. “Welkom op de Wallen schat, wen er maar aan,” zei mijn collega later die dag toen ik haar vertelde wat ik had meegemaakt en hoe ik me had gevoeld.

Ik kreeg de wijze raad om mijn gevoelens in het vervolg maar thuis te laten. Voor de rest zou het gewoon een kwestie van wennen zijn.

Ik heb echt van alles geprobeerd, maar het went nooit. Zelf nu, na dik vierenhalf jaar en talloze bedreigingen, verwensingen, opgestoken middenvingers en welgemikte rochels tegen mijn raam later heb ik nog steeds last van datzelfde hulpeloze, verdrietige gevoel als toen bij die eerste keer. En toch heb ik nooit ook maar een seconde spijt gehad van die beslissing om met mijn lijf mijn geld te gaan verdienen.

Zesenhalf jaar geleden was ik eind dertig. Ik had een leuke vriend met wie ik negen jaar samen was. Ik had een droombaan, iets in de creatieve sector, fijne familie en veel vrienden. Er was eigenlijk maar één ding waardoor mijn vriend en ik anders waren dan onze vrienden: wij hadden geen kinderen. Ik had ze graag gewild, maar ik kon ze niet krijgen, dat wist ik al op vrij jonge leeftijd. Adopteren was voor mij nooit een optie geweest. Dat vond ik niet goed voelen.

Ik had mijn vriend twee maanden nadat we een relatie hadden gekregen op de hoogte gebracht van het feit dat ik hem nooit kinderen zou kunnen geven. Dat leek me wel zo fair: zo kon hij zelf in een vroeg stadium van onze relatie de keuze maken of hij wilde doorgaan met mij, of niet. Hij bleef. Maar negen jaar later was het niet kunnen krijgen van kinderen voor hem alsnog een reden om, zonder enige vooraankondiging, de relatie te verbreken. Ik hield zo veel van hem, dat ik het nog begreep ook. Ik hielp hem zelfs met het schilderen van zijn nieuwe huis. En toen hij drie maanden later een nieuwe vriendin aan de haak had geslagen, was ik de eerste aan wie hij haar voorstelde. “Jullie zijn een voorbeeld van hoe het ook kan als je uit elkaar gaat,” kreeg ik meermaals van mijn omgeving te horen. Ach, ik was alleen maar blij voor hem. Ik had immers veel van hem gehouden en diep in mijn hart was hij voor mij nog steeds de enige. Door geen wraakgevoelens te koesteren en alleen aan de fijne momenten die we samen hadden beleefd terug te denken, zou ik bovendien deze breuk sneller verwerken – en er nog sterker uitkomen ook. Die wijsheid had ik opgedaan uit een boekje dat de lezer de weg wees

naar voorspoed en geluk. Althans, dat beweerde de auteur. Maar, of de goede man snapte niks van het leven en relaties of hij was gewoon een fantast die op deze manier over de rug van kwetsbare zieltjes geld wilde verdienen.

Om mijn immense verdriet te verzachten stortte ik me in het uitgaansleven. Ik wilde aandacht, complimenten en horen hoe mooi ik wel niet was. Zolang ik onder de mensen was, hoefde ik niet na te denken over wat me werkelijk bezighield. Overdag zocht ik mijn heil in winkelen. Zonder het te beseffen raakte ik in een mum van tijd koopverslaafd. Telkens als ik me niet lekker voelde, trok ik erop uit naar een kroeg of rende ik naar de eerste de beste winkel. Ik kon op den duur mijn trieste gevoel alleen nog maar verdrijven met het aanschaffen van jurkjes, soepkommen, tassen of een nieuwe blikopener. Dat ik al die dingen niet per se nodig had, deed er niet toe. Het gaf me even een heerlijk gevoel en daar was het me om te doen. Door mijn exorbitante levensstijl begon ik steeds meer te verzuimen op mijn werk. Op een gegeven moment werd de situatie daar onhoudbaar en werd ik ontslagen. Het deed me niets. Met mijn familie en vrienden waren de contacten tot een dieptepunt gedaald. Niet door hen, maar door mij. Ik ontliep ze waar mogelijk.

Wie ik niet kon ontlopen, waren de deurwaarders. En tot overmaat van ramp belandde ik in een depressie; ik sloot mezelf op in mijn eigen wereld.

Na anderhalf jaar vond ik mezelf terug en trof ik buiten mijn verwaterde vriendschappen een enorme financiële ravage aan, die niet zomaar even met een vingerknip was weg te werken.

Met een gewone baan zou ik de komende tien jaar aan het afbetalen zijn en dan nog! Om hulp vragen in mijn omgeving was uitgesloten. Niet dat ik daar tegen een muur van onbegrip en onwil zou zijn gebotst, ik was daar gewoon te trots voor. De schuldsanering werd afgestreept om dezelfde reden. En een lening bij een bank van honderd-vijf-en-veer-tig-duizend euro, want om dat bedrag ging het, kon ik ook wel vergeten: bij het intikken van mijn naam waren er lampen te kort om de bankbediende voor het gevaar dat voor hem stond te waarschuwen.

De ‘oplossing’ kwam van een nieuwe vriendin die ik in het uitgaansleven had leren kennen. Op een avond had ik haar in vertrouwen genomen. Ze had niet eens raar opgekeken toen ik was uitgepraat. Ik wist inmiddels dat zij aan de kost kwam als prostituee. Daar was ze heel open over. Last van schaamte was aan haar niet besteed.

“Waarom denk je er ook eens niet over na,” vroeg ze. “Ik verdien al jaren in drie dagen per week meer dan iemand anders in een volle maand.”

Ik kon alleen maar schaapachtig lachen – in mijn ogen was het een belachelijk voorstel. Ik veroordeelde haar niet, maar daar hield mijn begrip wel op. Stel je voor zeg! Ik een hoer! Hoe bedenk je het. Nee, uitgesloten, dat zou ik gewoonweg niet kunnen. Nu niet en nooit niet. Ik had al moeite met een onenightstand. Alleen al de gedachte dat er voor een paar luizige euro’s van die vieze oude mannetjes aan mijn lijf zouden zitten, oversteeg mijn voorstellingsvermogen. Ik nam nog liever vier verschillende banen tegelijk.

Drie weken later begon ik aan mijn eerste werkdag als prostituee op de Amsterdamse wallen. Zo gek gaat het soms. Inmiddels zijn er vierenhalf jaar verstreken. Ik ben een pak aan ervaringen rijker en mijn schuld is grotendeels afgelost. Het is genoeg geweest: nog drie maanden en dan stop ik definitief met dit werk. Dan keer ik weer terug naar die andere wereld.

In de afgelopen jaren heb ik veel meegemaakt, en ook veel gezien, gehoord en gelezen over de Wallen en de meiden die daar werken.

Van hoog tot laag, van officiële instanties, hulpverleners, belangenorganisaties tot aan de kamerverhuurders toe – iedereen verkondigde te pas en te onpas, gevraagd of ongevraagd zijn of haar waarheid. En hierop wordt het beleid gebaseerd: met informatie die de gemeente door al deze belanghebbenden in de schoot krijgt geworpen.

Alleen het onderwerp zelf, de vrouwen, die worden zelden tot nooit gehoord. Ja, door velen wordt in onze naam gesproken, boos gereageerd, bedreigd en heel soms om of met gelachen.

Het is wel jammer dat het meer wel dan niet is voorgekomen dat diegene die beweerde in onze naam te spreken wij absoluut niet kenden. Waarom hebben wij dan nooit zelf gereageerd? In elk geval niet omdat het ons niets interesseerde. Vaak was het uit angst, onwetendheid of gewoon uit schaamte. De Wallen hebben mij gered van mijn financiële ondergang. Ze hebben mij de rust in mijn bestaan teruggegeven. Nu is het tijd dat ik ook iets terug kan doen voor al die collega's die niet het geluk hebben om zelf te kunnen beslissen wanneer ze er een punt achter zetten, laat staan om ergens aan te kloppen waar ze gehoor zouden kunnen vinden.

Want geloof mij, het zijn niet alleen de pooiers, de loverboys en al die andere duistere types die het leven van een prostituee op sommige momenten bijna ondraaglijk maken. Evengoed zijn daar die goedbedoelende overheid met al haar regeltjes, dat hele regiment aan hulpverleners die zich alleen maar roeren op het moment dat de nieuwe subsidieaanvraag moet worden ingediend. En dan spreek ik nog niet over al die kerkelijke organisaties, kamerverhuurders, buurtbewoners en belangenorganisaties in de breedste zin van het woord die niet altijd een goede voorstelling van zaken hebben gegeven als het om de vrouwen gaat.

Ik wil proberen iets van deze voor velen duistere wereld te laten zien. Gewoon de zaken voorstellen zoals wij die dag in dag uit beleven en ondervinden. Het leven op de Wallen door mijn ogen. Want ik heb de wijsheid niet in pacht, ik heb net zoals al die anderen een gekleurde mening. Maar ik weet tenminste wel waarover ik spreek. Ik weet als geen ander dat mijn spontane openheid me door velen niet in dankbaarheid zal worden afgenomen, vandaar dat ik heb gekozen voor een schuilnaam. Aangenaam, noem me maar Patricia!